

*Imádság:*

*Mert nem ismerted fel meg látogatásod idejét – Urunk, meglátogattál bennünket, népedet, országunkat és az egész világot. Könyörgünk hozzád, hogy oszlasd el szívünk mindent keménységét, vedd el szemünk minden vakságát, hogy lássunk téged, leboruljunk előtted és imádjunk téged. Szerettük volna, ha másképpen jössz el közénk, folyamatosan vártuk, kértük, hogy mi mindenben fordítsd még jobbra, kényelmesebbé, szebbé az életünket, te azonban örök mennyei bölcsességedből úgy találtad jónak, hogy csak akkor van esély arra, hogy megismerjünk igazán téged, és megismerjük milyen messze szakadtunk el tőled, ha súlyos látogatást eszközölsz.*

*Köszönjük neked, hogy ezzel együtt tudjuk, hogy mennyei Atyánk vagy, aki bőséges az irgalomban, gazdag minden kegyelemben, és aki nem győzőrködik abban, ha bárki is elveszik. És talán éppen azért hoztad ránk ezt a nagy rosszat, hogy megalázzuk magunkat, hogy mint a te néped, megtérjünk bűnös útjainkról, nehogy elveszünk.*

*Kiáltunk hát hozzád drága mennyei Atyánk, hogy áraszd most ki Szentlelkedet, ahogy összegyűlünk otthonaikban ezen az istentiszteleten. Szólíts meg bennünket igaz szavaddal, vigasztalj, bátoríts, ints, feddj, taníts, tedd mindazt, amit jónak látsz. Jöjj Szentlélek Isten!*

Jeremiás próféta könyvében különös szakasz a 45. fejezet. A próféta **egyszemélyes üzenetet** hirdet hűséges írnokának, Bárúknak, aki Jeremiás beszédeit egy könyvbe írta le. Jeremiás azonban elhívása alapján **népek prófétája**. Egy olyan időszakban hirdeti Isten üzenetét Isten népe, Júda számára, 40 éven keresztül, amelyben hatalmas népek tűnnek el és emelkednek fel, amelyben két superhatalom Babilon és Egyiptom vívja a maga harcát, és mindezek összeütközésében ott van a pici nép Júda.

A próféta fő üzenete, hogy Babilon nemcsak körülzárja Jeruzsálemet, hanem be fogja venni, el fogja pusztítani, fogságba fogja vinni, és mindez Isten kezéből jön. Hosszú szolgálata alatt újra és újra megtérésre hívta Isten népét, elfordulásra az idegen istenektől, igazságos és könyörületes életre a szegények iránt, de Júda nem hallgatott az Úrra. Így érkezik el Isten ítélete, az ostrom, majd a fogság. Az egész társadalom megrendül.

Ez az a helyzet, amikor Bárúkból kifakad személyes fájdalma, és amikor Isten a prófétán keresztül személyes üzenetet küldött neki. A mai igehirdetésben ennek alapján az van előttünk, hogy **hogyan viszonyuljunk személyes szenvedéseinkhez, veszteségeinkhez egy olyan időben, amikor Isten az egész világot megrendíti**. Három gondolatban fogjuk ezt körüljárni:

1. Isten ismeri a panaszunkat
2. Isten figyelmünket (mégis) a maga fájdalmára irányítja
3. Isten megtartásáról biztosít bennünket

**1. Isten ismeri a panaszunkat**

Bárúk egy olyan az Úrhoz és az ő prófétájához hűséges, nem "első vonalbeli" ember, aki ezzel a magatartásával komoly kockázatot vállalt. Amikor felolvassa a királynak az általa leírt tekercsen Jeremiás üzenetét, a király cinikusan elégeti az Úr igéjét (Jer. 36). Nemcsak Jeremiásnak, hanem Bárúknak is menekülnie kell... Pedig Bárúk előtt fiatalemberként fényes jövő előtt állt. A nagypapa Jeruzsálem kormányzója volt, Bárúknak pedig minden lehetősége meglett volna egy normális világban arra, hogy fontos emberként hűségesen szolgáljon. És most Bárúk elfáradt: "*Jaj nekem, mert az ÚR kínnal tetézi fájdalmamat! Belefáradtam a sóhajtozásba, nem találok nyugalmat!*"

*Ez Bárúk panasz, ami sokak panasz, ezekben a napokban.*

Különösen aggodalmas szívvel gondolok azokra, akik a járvány helyzetétől függetlenül, már azelőtt is sok fájdalmat, küzdelmet éltek meg. Akik sóhajtoztak, és akik számára mindaz, amit a járvány hozott, a bezártság, a betegségtől való félelem, szeretteik féltése, esetleges fenyegető anyagi kilátások csak tetézik a fájdalmat. Sok testvérünk van, aki most így kiált fel mint Bárúk, *belefáradtam a sóhajtozásba és nem találok nyugalmat.*

És vannak közöttünk sokan mások, akik alapvetően álmokkal, tervekkel voltak még három-négy héttel ezelőtt is, és akik azt élték meg, hogy minden álmuk és tervük pillanatokon belül összeomlott. Eltelt három hét, és minél inkább telnek a napok és a hetek, annál jobban látjuk, hogy hosszú ideig fog ez tartani. És talán ők is azt mondják, belefáradtam ebbe az egészbe, nem találok a nyugalmat.

Szeretnék titeket azzal bátorítani, hogy mindezek a kiáltások eljutnak az Úrhoz. Hiszen Isten az, aki itt ebben a bibliai szakaszban beszél, és nem Bárúk: *"Az Úr Izráel Istene ezt mondja rólad Bárúk: te így beszélsz..."* Isten pontosan tudja mi van a szívünkben. És ez akkor is megerősítő és vigasztaló nekünk, az ő népének, ha a folytatás először egy feddés lesz.

## 2. Isten figyelmünket (mégis) a maga fájdalmára irányítja

Az első üzenet feddés, a második ígéret.

*"Nézd csak, amit építettem, azt most romba döntöm, és amit ültettem, most kigyomlálom az egész országban. És neked nagy kívánságaid vannak? Ne legyenek! Mert most veszedelmet hozok minden emberre – így szól az ÚR."* A babiloni hadsereg körbezárta a várost. A fenyegetettség egyértelmű, és Isten a próféta által ítéletet hirdet Júda és Jeruzsálem felett. A pusztulás és a fogság hamarosan bekövetkeznek.

Ez az a helyzet, amit Isten így fogalmaz meg: amit építettem, romba döntöm, amit ültettem, kigyomlálom. Isten azt mondja Bárúknak, hogy amikor az egész nép megrendül, amikor népek és nemzetek ("minden ember" más népekre is vonatkozik) kerülnek ítélete alá, **Bárúk nem maradhat kívül mindezen.** Isten ismeri a fájdalmát, ismeri a hűségét, amivel ott állt mellette, és hallja a kiáltását. De Bárúk, részese vagy mindannak, ami a várossal, az országgal, a népekkel történik.

Mintha Isten azt mondaná, nekünk, mi lenne, ha most **nem a magunk veszteségeit néznénk, hanem Isten szívére tekintenénk?** Mi lenne, ha (végre) nem a magunk fájdalmait siratnánk, hanem odafordulnánk ahhoz, aki az egész világot áttekinti, aki az egész világot kezében tartja, akinek kezéből veszünk mindent jót és minden rosszat? A kérdés, hogy képesek vagyunk-e és képesek vagyunk-e a saját bajainkat ennek a nagyobb történetnek a fényében látni? Mondhatjuk persze, hogy Isten kegyetlen, nem törődik velünk, nem adta meg, amit vártam, stb... - de ez semmi más, mint további ragaszkodás mindahhoz, ami "nekünk jár." **Annak a veszélye, hogy nem ismerjük fel "a meglátogatásunk idejét",** nem ismerjük fel, mit tesz az Úr. Nem, mert csak magunkat látjuk...

Mit tesz az Úr?

Nos, van valami különös abban, ahogy ez a láthatatlan, pici mikroorganizmus térdre kényszerítette a nyugati civilizációt. Szuperhatalmak rendülnek meg, globális gazdasági erősségek inognak, és nem tud azonnali megoldást adni sem a tudomány, sem a technika (miközben imádkozunk mind a kutatókért, mind az orvosokért...). Mintha Isten azt mondaná: látjátok, ti, akik úgy gondoltátok, bevehetetlen az életetek, ennyire gyengék és sebezhetőek vagytok. A tudományos és technikai kontrollra, a fogyasztásra és jólétre, az én önmegvalósítására épülő berendezkedésünk hajója léket kapott. Isten megítélte bálványainkat, aminek nyomában zavarodottság, félelem, frusztráció jár... De hogy ne maradjon mindez elvont, hadd idézek két olyan reklám-szöveget, amelyeket az elmúlt hónapokban találtam.

Egy női ruha benső felirata: "Önmagad szeretete a legnagyobb forradalom." Kultúránk egyik hazug szlogenje. És nézzétek, most, amikor csapást szenvedünk, mennyi önzetlen szeretet és segítség fakad fel

a társadalomban! És mennyivel több figyelem születik bennünk egymás iránt, és - remélhetőleg - a szomszédaink iránt. Nyilván nem szűnik meg az emberi szív önzése, de próbáljon ma valaki kiállni, és fennlen hirdetni, "önmagad szeretete a legnagyobb forradalom." Hol lennének az orvosok, az ápolók, és mindazok, akik minket szolgálnak...?!

Egy gyorsétterem pedig a következő módon hirdette magát (és ez is, mint az előző, csak egy nagyon szemléletes megfogalmazása kultúránk megítélt bálványának): *"Ahogy te szeretnéd - Jogod van arra, hogy tiéd legyen, amit akarsz, pontosan akkor, amikor akarod. Hiszen az élet étlapján te vagy a 'mai nap specialitása'. És a holnapé is. És azt követő napé is, és így tovább... Érzed a sodrást. Igen, ez így van rendjén. Lehet, hogy mi vagyunk a király (Burger King), de te barátom, te vagy az, abszolút uralkodó."* És akkor megjelenik a vírus... és rájövünk, hogy nem uralunk semmit. Még azt sem, hogy kimegyünk vagy otthon maradunk...

Én úgy látom, hogy Isten megítélte ezt a bálványt, leleplezte, és mindezt azért, hogy felébredjünk. Sokan félnek kimondani az "ítélet" szót. Talán az segít, ha megértjük, milyen indulat van Isten Báruknak adott feddése mögött. Ha Isten romba dönti, amit épített, kigyomlálja, amit ültetett, azt nem szenvtelenül és nem örömmel teszi. Aki lerombolja a sajátját, fájdalommal teszi. Fájdalommal, hiszen Isten szeretettel és hűséggel hozta ki Izraelt Egyiptomból, hogy elplántálja az Ígéret földjén. Mindazt, amit értük tett, ahogy gondozta, pásztorolta őket, lenullázni készül, mert megkeményítették a szívüket és nem hallgatnak rá. **Isten ítélete, haragja Isten szeretetébe, fájdalmába csomagolt.**

Ezt látjuk abban is, ahogy **Jézus virágvasárnap kőkemény ítéletet hirdet Jeruzsálem felett, és teszi mindezt úgy, hogy sír az elveszettek felett** (Lk 19. 41-44). Ennek megragadása segít nekünk elfogadni, milyen értelemben és mélyen lelkülettel beszélhetünk ítéletről ma. Amikor emberek halnak meg, emberek kerülnek anyagi kiszolgáltatottságba, egyedülállók élnek át az elszigeteltség fájdalmát, családok szembesülnek azzal, hogy mennyi mindent csak azért tudtak elhordozni, mert nem kellett szorosan együtt lenni... Isten nem gyönyörködik ebben. Meg kell, hogy ítéljen, meg kell, hogy fenyítsen, ahogy Atya fenyíti gyermekét, mert különben nem változunk. Ugyanakkor ítélete mögött szeretete és fájdalma is ott van. Nem az egyes emberek ellen szól mindez (távol legyen, hogy bárki halálát, bármely konkrét szenvedést annak az embernek ítéletével azonosítsunk!); jel mindez arra nézve, hogy változnunk kell.

Kedves testvérek!

Nem könnyű az út, amire az Úr hív, de egyértelmű. **Emeljük fel szemünket saját fájdalmunkról, és nézzünk az Úrra.** Ezen a Virágvasárnapon arra Jézusra, aki belép életének legsötétebb, legnehezebb napjaiba. Akkor tudjuk Jézust ezen az úton követni Nagyhéten, ha elfordulunk a fájdalmunktól, és oda fordulunk Jézushoz. Ha egyszerre tarjuk magunk előtt a nagy titkot: Miközben sok nyomorúságunk ma Isten ítélete, minden mögött ott van a szeretete. Talán jobban meglátjuk és magunkhoz öleljük így Jézus halálának a titkát is. A kereszt titkát, ahol ő nem úgy kiáltott, mint Báru: *"Jaj nekem, mert az ÚR kínnal tetézi fájdalmamat! Belefáradtam a sóhajtozásba, nem találok nyugalmat!"* - hanem csendes alázattal hordozta el értünk az Atya bűn miatt való haragját. Isten ítélete és Isten szeretete: különös, titokzatos módon ott, Krisztusban. Imádkozzuk ezt, keressük ezt, hogy egyszerre lássuk az Úr szentségét és igazságát, valamint szeretetét és fájdalmát! Csak így élhetünk hűségesen ebben az időben. Mert ne feledjük, mi is megrendítettünk, megrázattunk, megítéltetünk mint Isten népe, és ilyenkor derül ki, hogy mi az életünkben, ami megmarad, és mi az, ami könnyűnek találtatik...

Ebből fakad megújulás, megtisztulás a mi életünkben, valamint ez tesz szabaddá arra, hogy szeretettel, szolgálattal forduljunk embertársaink felé. Mert ami megméretik most, hogy mi, mint Isten népe, tudunk-e szeretni, másokat (szomszédokat, ismerősöket) önzetlenül szolgálni. És igen, itt a keresztnél ismerjük fel, hogy nem mi uralkodunk, és Isten uralma sokkal nagyobb és szabadabb, mint mi elképzeljük. Krisztus a harmadik napon feltámad! Isten uralma másképpen bontakozik ki, mint ahogy mi gondoljuk vagy értjük, de Ő minden körülmények között jó!

### 3. Isten megtartásáról biztosít bennünket

Végül ígéretet kap Bárúk: „*életedet ajándéku kapod, bárhová mégy.*” Ez Isten ígérete. Megfeddi, hogy csak magát látja, de végül a legnagyobb ígéretet teszi neki. Mert vannak, akik Jeruzsálemben pusztulnak el. Vannak, akik a fogságba vezető úton pusztulnak el. Vannak, akik a fogságban veszítik életüket. Vannak, akik Egyiptomba menekülnek, és ott vesznek el. De Isten arról biztosítja szolgáját, hogy életét megőrzi. Ajándékba kapja egy olyan korban, amikor sokan erőszak által vesznek el.

Életedet ajándékba kaptad. Hogyan halljuk és értjük az ígéretet most, amikor Jézust követjük a Nagyhét szenvedéseiben? Amikor látjuk, hogy ő végigmegy az elveszés útján, mit jelent, hogy mi életünket kapjuk ajándékba?

Ha Isten e személyes próféciában azt ígérte Bárúknak, hogy megtartja életét, akkor ez óriási vigasztalás neki. Hogyan alkalmazhatjuk ezt magunkra? Nos, tudjuk, hogy az életünket ajándékba kaptuk. De felelőtlenség lenne olcsó vigasztalást nyújtani, mondván, hogy ez azt jelenti, hogy keresztények nem halnak meg a betegségben. Mert tudjuk, hogy igen (sőt, olyan is van, aki mások javára lemondva a lélegeztetőgépről, önmagát áldozta).

A héten meghallgattam egy Magyarországon is egyre népszerűbb amerikai prédikátort, Andrew Womack-et, aki azt hirdeti, hogy az ő ismerete és hite olyan magas szinten van, hogy tudja, ha a vírus hozzáér, elpusztul. Nos, nem hiszem, hogy ez az örömhír. Sőt, ez sokkal inkább hamis tanítás.

Életünket Istentől Jézus Krisztusban kaptuk ajándékba: megváltásunk által. Olyan életet kaptunk tőle, amely életet tőlünk semmi és senki el nem vehet. Jézus Krisztus maga él bennünk, és így ezt az életet, még a halál sem ronthatja le. Legvégső értelemben azért lehetünk szabadok arra, hogy másokat szeressünk és szolgáljuk, arra hogy életünket egészen az Úrra bízunk, mert tudjuk, hogy akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk. Szeretném hát ezt az örömhírt a szívetekre helyezni: életeteket ajándékba kaptátok. Éljetek vele bölcsen, hűségesen! ÁMEN!

*Lovas András*